

VERENIGING  
» ORDE DER VERDRAAGZAMEN «

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - Gevestigd te 's-Gravenhage



Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315 - Giro no. 468874 t.n.v. de "ODV", Den Haag

Groep I  
18 Juni 1960

Goedenmorgen vrienden,

Ja, zo zijn we dan op een zomerse Zondagmorgen bijelkaar. Het is zelfs een byzondere dag vandaag; een commerciële dag zou ik haast willen zeggen, Vaderdag.

Ja, u zult zeggen: "Wat hebben jullie in de geest daar nu mee te maken?" Och, heel weinig, maar als ik zo zie, wat er voor drukte wordt gemaakt voor Vaderdag, zo voor één dag in het jaar, en ik zie hoe men beweert dat Vader dan toch eens in het jaar goed moet worden vertroeteld, dan vraag ik me wel eens af, hoe komt het eigenlijk dat ze aan de Grote Vader niet denken? "Dat brengt niets op".

Ja, misschien brengt het niets op; ik weet het wel, maar toch vraag ik me af, eerlijk gezegd: brengt dat nou werkelijk niets op? Als je aan de Vader, de grote kracht, denkt. Per slot van rekening: we spreken over God en we vinden het allemaal heel erg mooi, maar hoe velen van ons zijn nu in staat, God werkelijk te danken? Hoeveel mensen zouden er zijn, die in het jaar nu eens één dag, maar werkelijk helemaal voor God leven, ja niet voor hun religieuze overtuiging of voor een ideaaltje, of om andere mensen te bekeren, neen, alleen maar om eens eenvoudig voor God te leven.

Ja, je zult zeggen, hoe moet je dat nu doen? Wat kun je God als cadeau geven op Vaderdag?

Ja, en daarmee zit ik dan midden in mijn betoog en dan moet U me niet kwalijk nemen, dat ik de Vaderdag er verder een beetje buiten laat. Wanneer wij leven, dan is alles uit God. Een bekende slagzin: God is liefde, o, dat horen we overal, maar wat doet de mens voor God? Wat kan de mens voor God doen?

Om ons dat eigenlijk te realiseren moeten we ook begrijpen, hoe de relatie is tussen God en mens. En dan weet ik wel dat God zo groot is, dat we hem niet kunnen begrijpen. Alles tot uw dienst, maar we hebben toch wel een beeld van God. We hebben een idee van God, laat ik het zo zeggen. Een beeld leidt weer heel gauw tot wat men noemt afgoderij. Ik wil u wijzen op een paar oude legenden. De eerste is van de jongleur, die monnik werd, dat is een heel bekende legende. Hij had niets aan te bieden. Iedereen deed iets byzonders, ik meen ter ere van de heilige maagd Maria en hij had niets. Toen ging hij uiteindelijk met z'n goochelapparatuur, die hij nog had bewaard, naar de kerk toe en voor dat Mariabeeld begon hij te goochelen. En iedereen lachte hem uit, maar zijn gave werd het meest gewaardeerd.

Een ander verhaaltje is al precies zo en daar zit diezelfde eenvoud in. Er was een oud vrouwtje, dat was God heel erg dankbaar voor alles wat Hij voor haar had gedaan, maar ja, ze had niet veel en ze kon niet veel. Ze kon

alleen heerlijk pannenkoeken bakken. En ze denkt: Ja, ik moet God toch mijn dank bewijzen voor alle goedheid die Hij me heeft bewezen. Ze ging pannenkoeken bakken en zoals de legende dan vertelt, ze kwam daar dus in de kerk met haar pannenkoeken en de pastoor wou haar eruit sturen en de koster zei dat ze gek was en de gelovigen waren geshockeerd, maar het Jezusbeeld, dat stapte van z'n voetstuk af en zei: "Dank je wel" en verorberde de pannenkoeken met smaak.

Nu zul je zeggen: "Moeten we dan eigenlijk zo eenvoudig zijn tegenover God?" Ik geloof het wel. We hebben per slot van rekening in het heelal zoveel dingen, die we niet kunnen begrijpen, dat als we nog aan het raadsel God ook beginnen, dan komen we helemaal nergens terecht. Je hebt mensen, die maken zich over alles druk en die zouden zelfs willen weten of God de sterren nu beschouwt als edelstenen of dat Hij ze alleen maar als vuiltjes de lucht in heeft gegooid. Maar wat heb je eraan, aan dergelijke wetenschap? In de twee legendetjes, die ik u aanhaalde (er zijn er natuurlijk meer) blijkt, dat men God wil zien als een soort mens. Niet als een gewoon mens, maar als iets of iemand, aan wie je het gewone dagelijkse doen en het dagelijkse leven kunt opdragen. En dan komen we ontzettend dicht, heel dicht bij waarheden, die we b.v. ook in de Kabbala vinden.

O, we weten het allemaal, God is het getal 1. Maar wat is de mens, die voor een ogenblik alles vergeet buiten zijn God? Het getal 10, want hij is meer dan de hogepriester. Op dat ogenblik bereikt hij. Het getal 1 zit erin. Je zou kunnen zeggen: Als je de schepping nu eens in getallen moest uitdrukken, dan is God de 1 en wij zijn de nullen. Maar het is de nul, die aan de 1 zijn betekenis geeft, vergeet dat niet. Zonder de 1 zouden ze niets waard zijn, met de 1 samen vormen ze een omschrijving, soms van een oneindigheid. Kijk, en daar ligt nu voor ons het idee van God de Vader, als een actief iets in ons leven.

Ik stel nu maar mezelf eens voor dat ik een gewoon mens ben. Ik ben het per slot van rekening geweest en waarom zou ik het niet proberen, me nog eens voor ogen te stellen, nietwaar? Ja, ik heb met God te maken. Wat moet ik gaan doen? Ik kan natuurlijk gaan knielen, heel deftig en een offer brengen. Een zwaarwichtig offer, een heel erg belangrijk offer en dan tegen God gaan zeggen: "Ja, maar God, er deugt toch niets van je wereld. Wat hebben ze nou weer uitgehaald in Japan en hoe is het op het ogenblik met dat opstandje in Rusland en hoe gaat het nu met die onderdrukking, die daar in Tibet is en hoe zit het aan de grenzen van India?" En weet je wat die goede God dan zegt? "Ja, hoor eens kind, wat bemoei je je met mijn werk? Ga maar rustig weer spelen" en Hij laat je gaan. En als je blijft aanhouden, dan zegt Hij misschien: "Ga maar een tijdje in de hoek staan en ervaar zelf maar eens eventjes de eenzaamheid en de verlatenheid. Misschien dat je dan zult begrijpen, dat je mij moet accepteren."

Kinderlijk, jazeker, heel erg kinderlijk. Maar als God onze Vader is, dan mogen we toch zo nu en dan wel even kinderlijk zijn, lijkt me. En als ik nu zo tegenover God zou staan, dan zou ik alleen dit zeggen: "God, er zijn bepaalde dingen, die mij een vreugde geven. Er zijn bepaalde dingen, waarmee ik in de wereld aan anderen een vreugde kan geven. Het zijn maar kleinigheden; ze zijn onbetekenend, maar God, ik zal er nu eens een dag voor U van raken. Al die dingen, die ik meen dat ik goed kan doen en die ik meen dat ik prettig kan doen, die zal ik nu eens doen, voor U, speciaal voor U. En ik zal proberen, om dan niet teveel aan mezelf te denken, maar alleen aan U te denken". En ik heb zo'n idee, dat we dan God het grootste geschenk geven, wat gegeven kan worden, want 7 is het getal van de mens en 8 het getal van de priesterlijke mens. Op het ogenblik, dat wij ons eigen wezen aan God, a.h.w. prijs willen geven, dan is het net of we priesterlijk zijn. Maar die 8 blijft niet overeind staan, die gaat op z'n kant liggen en wat wordt het dan? Het teken van oneindigheid.

Al datgene wat wij voor onze God doen, heeft een oneindige waarde en al het andere blijft beperkt. We hebben geen reden om ons te gaan bemoeien met God, in de zin van: "God, je hebt dit verkeerd gedaan en als je dat nog even wilt op-

knappen". Daarvoor zijn we nog lang niet ver genoeg, maar we hebben wel degelijk het recht om te zeggen: "Kijk eens God, ik heb niet veel en ik kan niet veel, maar al die dingen, waarvan ik weet dat ze vreugde geven op de aarde, al die dingen, waarvan ik weet dat uw vreugde en uw licht er inderdaad in komt, dat wil ik nu eens eventjes gaan uiten, dat wil ik eens even gaan openbaren, voor U alleen". En opdat ogenblik verandert er iets in de verhouding mens-God, dat moeilijk te omschrijven is.

Buiten zijn op het ogenblik die kinderen aan het lopen, denken aan niets, een spel. Toch staan ze dichter bij God dan menige mens die ernstig nadenkt. Waarom? Omdat hun verhouding tot God een andere is, dan die van de meeste mensen. Ze praten niet over God. Het heeft weinig zin over God te praten. Ze praten niet over goed en kwaad. Ach, waarom zouden ze het doen. Het heeft zo weinig zin. Alleen als het henzelf betreft, ja, dan zijn ze er druk mee bezig, maar voor de rest, waarom, waarom zouden ze zich druk maken? Waarom zouden ze zich moeite geven? Ze leven intens.

Stel u eens voor, dat alle kracht, die een mens in een hele dag geeft, zo aan de boeken, waar hij mee werkt, aan de reisjes, die hij moet maken, aan de bezoeken, die hij moet afleggen, aan de kopjes thee, de kopjes koffie, de afwas, het werk in de werkplaats en al wat er bij hoort. Stel dat je al die energie nu eens samen zou kunnen nemen en die energie kan samenvloeien, want staat er niet geschreven, "dat de boom des Levens zich voedt uit de wortelen, zetelend in de aarde of de stof, maar reikend met de kroon ten hemel en gevende zijn groen en bloesem, ter ere van Hem, in wien hij zich uiteindelijk oplost". Uit al die kleine dingen kunnen wij kracht puren, ze worden in ons, juist door de bindende idee, de idee van God helpen, dienen, God danken, zonder dat ze omslachtig zijn, gebundeld. Dan moeten we eens uitrekenen, hoeveel calorieën zouden dat zijn? Waarschijnlijk meer dan genoeg om een heel behoorlijke brand tevoorschijn te brengen.

Laten we dan al die energie eens nemen, van gedachten die, in dit geval dus, alle tezamen worden genomen om God. Ik weet: het zijn maar microstroompjes, maar samen zouden ze genoeg zijn om een schijnwerper te laten branden. Zo groot zijn die energieën dan, die uit het schijnbaar onbelangrijke samenkomen.

En dan de geest, want de geest zit er ook mee in verband. Wij zijn niet alleen stof, wanneer we mens zijn, maar we zijn ook nog geest. Al die krachten worden normalerwijze, tendele door de geest opgenomen als een ervaring en ze behoudt ze voor zichzelf. Maar nu hebben we de bindende idee. Het handelen voor en om hetwille van God en dat wil zeggen, dat het geheel van die krachten wordt samengebundeld in een harmonische verhouding. De ene daad, de ene handeling, versterkt de andere. Zo ontstaat een geestelijke kracht, die in plaats van zoals normaal, ten hoogste in enkele sferen door te dringen en daar een ervaring te vormen, als ook een soort zoeklicht, onmiddellijk gaat tot in de allerhoogste krachten.

En nu het vreemde. De kracht die wij geven aan God wordt ons natuurlijk teruggegeven, want wij zijn in zekere zin deel van God. Wij versterken niet slechts onze band met de Oneindige, wij erkennen niet alleen de Vader, in al onze simpelheid misschien van denken en streven, maar we versterken ook nog onszelf en zo wordt uit die stille aanvaarding de kracht tot een steeds verder gaande aanvaarding geboren.

Ja, dat is een beetje cosmischer dan een gewone Vaderdag en ik zou zeggen, als je het goed bekijkt is het commercieel erg verantwoord, want wat geeft een hogere interest dan de energie, de tijd, de kosten, die je besteedt om je eigen harmonie met het Hoogste te vergroten?

Het lijkt me niet zo dwaas. Maar ja, de mensen maken daar natuurlijk geen reclame voor, want ze kennen die betekenis niet. De relatie tussen mens en God is eigenlijk zo: Wij zijn een klein deel van kracht. Die grote kracht op zich-

zelf bestaat voor een deel dus mede in ons. Door ons bewustzijn kunnen wij in volledige overeenstemming met die kracht handelen. Die overeenstemming kan nooit worden bepaald door een weten, onthoudt u dat goed. Er is geen sprake van een wetenschap of een kennen, dat die harmonie met God veroorzaakt. We kunnen God niet kennen, we kennen niet eens onszelf.

Neen, het is zo, dat onze aanvaarding van de kracht, de eenheid van die kracht in ons openbaart. En ja, dat moeten we natuurlijk gaan doen op een zo juist mogelijke wijze. We moeten dat doen door, mag ik zeggen, simpel te zijn, eenvoudig te zijn. We moeten nu eens alles weggooien van menselijk oordeel en vooroordeel. God is Zijn wet Zelf. Indien wij alleen voor hem trachten te werken, te leven en te streven, dan zal ons bewustzijn ons wel vertellen, dat we sommige dingen voor Hem kunnen doen en dat is maar uiterlijk. Het gaat om de innerlijke status. De status van harmonie en omdat er geen begrip aan verbonden is en geen definitie, maar alleen een uiting, is er een uiting gekomen van persoon, beperkt deel van de kracht, tot Persoon, de totale kracht. Geen grenzen tussen God en de mens, wanneer de mens deze grenzen niet opbouwt.

Me dunkt, dat is een aardig begin voor deze ochtend zo en het is de moeite van het nadenken ook zeker waard. Nu stel ik me zo voor, dat ook u hier deze Zondag zegt: "Ja, goed, we zijn hier gekomen, maar we willen graag iets meer praktisch hebben. We willen eens iets horen van voor ons bruikbare dingen. Voor ons hanteerbare dingen. Wat u zegt over die eenvoud, ja natuurlijk, we willen het wel proberen, maar het is toch wel erg moeilijk. We zijn zo gauw bang dat we belachelijk worden". Niet waar?

Daarom wil ik nu plaats gaan maken voor de eigenlijke spreker van deze ochtend. Ja, het kan wel eens voorkomen, met de een of andere drukte, dat de spreker niet direct aanwezig is en dan valt de taak aan mij of aan een ander om dat op te vangen en dan moeten we gelijktijdig inleiden. We moeten proberen u toch nog iets te brengen, waarover u kunt nadenken. We moeten trachten om gelijktijdig niets tevoren weg te nemen van hetgeen de spreker natuurlijk zelf kan gaan zeggen. Ik hoop dat ik m'n plicht zo goed mogelijk heb gedaan. Er is op het ogenblik contact onderweg, dus ik ga afscheid van u nemen. En ik zou zeggen, vrienden, vier voor jezelf zo eens een paar keer in het jaar, die Vaderdag voor de grote Vader. Het zou heus geen kwaad kunnen.

- : -

Goeden morgen, vrienden.

Mijn excuses voor het feit, dat ik aanmerkelijk laat ben. Er zijn soms omstandigheden op deze wereld, die meer aandacht vragen dan een leerling of een groep als deze. Ik hoop dan ook, dat u mij dit niet euvel zult duiden. Mijn onderwerp voor vandaag, dat ik zal trachten verkort en versneld weer te geven, hangt direct samen met de gedachte van éénheid. Éénheid kan overal worden uitgedrukt, zowel in stoffelijke als in meest cosmische zin. Om de waarde van deze eenheid te beseffen, moet men zich het volgende voor ogen stellen.

De mens is, buiten zuiver stoffelijk mens, tevens een grote reeks van voertuigen, die zich uitstrekt en verliest in de ongevormde sfeer, waarin wij vermoeden dat het goddelijke schuil gaat. Een groot gedeelte van deze voertuigen echter kan worden beschouwd als één meer of minder natuurgetrouw replica van de stoffelijke vorm. Al deze voertuigen zijn verbonden met de stof en elke actie en handeling van die stof zal worden weerspiegeld op elk van de vlakken, waarop de mens voertuigelijk geestelijk bestaat. Dit houdt in, dat hetgeen ik hier op aarde doe (onbelangrijk als het misschien moge schijnen) gelijktijdig wordt geuit op een ander vlak, het vlak van de geest. Elke handeling en elke gedachte wordt weerkaatst en weerspiegeld en maakt deel uit van een groot aantal sferen.

In die sferen zal het belang en de betekenis van de daad aanmerkelijk kunnen verschillen. Er zijn sferen, voor welke een bepaalde gedachte of handeling

van een zeer groot belang is. Er zijn ook sferen waar, gezien de totale structuur van bewustzijn en wereldweten, een dergelijke handeling eenvoudig teloor gaat. Maar een deel-hebben is toch in elke sfeer aanwezig.

Wanneer een mens voldoende begrip heeft van deze waarheid, dan zal hij ook tevens gaan beseffen, dat elke stoffelijke gedachte of handeling, een reeks gevolgen kan hebben, die zich in verschillende sferen manifesteren. Een handeling of gedachte op aarde, die met de juiste instelling, de juiste ondergrond wordt volbracht, brengt onmiddellijk met zich een reeks van oorzaak en gevolg, reacties, in andere sferen. En daar zijn dan wel enige voorbeelden van te geven. Een opzichzelf onbelangrijke toenadering in de stof kan een innerlijke gesteldheid of ervaring met zich brengen, waardoor een grote en belangrijke toenadering op een ander gebied mogelijk wordt.

Een ogenblik van stoffelijke scherpzinnigheid, waarbij niet alleen aan het stoffelijke, maar ook aan het geestelijke de aandacht wordt gewijd, kan betekenen dat een scherper erkennen van waarheid op een ander vlak plaats vindt. Wanneer dit geschiedt echter, zo zal de werking van de geest ook omgekeerd de stof kunnen beïnvloeden. Ik neem aan, dat dit voor U allen duidelijk en begrijpelijk is.

Wanneer ik dan, door stoffelijk juist te handelen, een voldoende harmonie schep met een andere sfeer of wereld, zo zullen de krachten uit die andere sfeer of wereld in mij actief zijn en mij helpen om bepaalde dingen te bereiken, die zonder deze harmonisch-geestelijke impuls, niet mogelijk zouden zijn.

Het gaat echter verder, want wanneer ik met een bepaalde handeling op aarde iets tot stand heb gebracht, dan heb ik er ook de omgeving beïnvloed. In de geest zal die daad of handeling evenwel ook een actie zijn, waardoor de omgeving daar wordt beïnvloed. Er is een verschil in waarden tussen de stoffelijke omgeving en de geestelijke omgeving, maar over het algemeen zullen beide één ding gemeen hebben. In beide gevallen n.l. bestaat onze omgeving uit factoren, die onmiddellijk met ons eigen wezen gelieerd zijn. Wij kunnen niet iets in de omgeving beïnvloeden op aarde, dat absoluut niets met ons te maken heeft. Op het ogenblik echter, dat we invloed uitoefenen, is het deel van ons milieu en heeft verder een blijvende betekenis in onze bewustwording.

Geestelijk geldt precies hetzelfde. Het gevolg is, dat niet slechts tussen ons en onze geestelijke voertuigen op een gegeven ogenblik een harmonie tot stand komt, een eenheid, maar dat dit evenzeer gebeurt tussen de geestelijke omgeving en de stoffelijke. Hiervan vloeit voort, dat elke geestelijke handeling, elk geestelijk gebeuren, dat uit een voldoende bewuste stoffelijke handeling is voortgekomen, in de stoffelijke omgeving zijn onmiddellijke uitwerking heeft en wel in overeenstemming met de wijze waarop wij innerlijk harmonisch waren.

Zolang als wij ons leven baseren op wat wij beschouwen als God, of de natuur (dat is voor de doorsnee mens praktisch gelijk of parallel) zo zullen wij in onze harmonie zoeken naar het allerhoogste, naar het grootste. Dientengevolge zal naast de normale band van omgeving tussen alle voertuigen bovendien de band van gelijkelijke godservaring kunnen ontstaan. Deze band van godservaring kan niet bewust worden uitgedrukt op enigerlei vlak dat vorm kent, maar zij kan wel onmiddellijk worden bemerkt op elk vlak wat vorm kent, gezien het feit, dat deze harmonie zich altijd en onmiddellijk openbaart. Zij kan zich openbaren in een intensere binding tussen de verschillende voertuigen. Zij kan zich daarnaast ook openbaren in een intensere beleving, waarbij de eenheid van deze voertuigen misschien minder duidelijk wordt beseft, maar de intensiteit waarmee men het leven ondergaat, een onnoemelijke verrijking van ervaren en wereldbewustzijn geven.

Het is duidelijk, dat deze eenheid nagestreefd kan en mag worden. In de praktijk kunnen wij volstaan met het zenden van elke daad en elke gedachte aan een goddelijke kracht, dus een zich wijden of indien men dit moeilijk kan doen, het liëren van handelingen en daden, met krachten die behoren tot hogere gebie-

den of sferen dan de wereld waarin men tot de bewuste uiting komt.

Het vreemde is, dat op deze wijze contacten, die schijnbaar verbroken zijn door een verschil in sferen, volledig worden hersteld, zij het dat de ervaring natuurlijk op een lager vlak innerlijk blijft en slechts op hoger geestelijk vlak een volledig erkennen mogelijk is. Waar dit erkennen dan weerkaatst kan worden als een gevoel, als een ervaren of een droom in het stoffelijke, zal men toch ook stoffelijk daaraan deel kunnen hebben.

Het heeft geen zin, hier selectief te werken om een bepaalde persoonlijkheid te bereiken, daar komen we niet veel verder mee. Wel heeft het zin om ons voortdurend in te stellen op een zo groot mogelijk harmonisch bestaan, op een zo ver mogelijk dragen van elke daad en gedachte in de juiste zin en in de geest. Zolang wij ons niet bewust zijn van deze werking gaat een groot gedeelte van mogelijkheden, die daardoor ontstaan, aan ons voorbij. Zijn wij ons van de werking wel bewust geworden, dan kan worden gesteld, dat naarmate het bewustzijn groter is, de resultaten meer kenbaar zullen zijn, ook in eigen wereld, de krachten, die zo ontstaan, gemakkelijker hanteerbaar zullen zijn en gemakkelijker te richten.

Het is dus in de eerste plaats zaak, dit bewustzijn te bezitten. Nu wil ik er echter ook op wijzen, dat wij de eenheid nog verder kunnen uitbreiden en nu wil ik een voorbeeld nemen, dat betrekkelijk laag-bij-de-grond lijkt: Ik doe zaken. In een bepaalde handelstransactie help ik een ander, ofschoon ik daartoe niet verplicht ben. Ik doe dit echter met het bewustzijn, dat ik hierdoor aan een hogere geestelijke wet tegemoet kom. Het gevolg is, dat een sfeer, die waarschijnlijk buiten de directe vorm ligt, onmiddellijk zal reageren, want hier is een zeker altruïsme, een zekere zelfvergetelheid aan het werk en wordt in een normale zakelijke daad uitgedrukt. Van hieruit komt een kracht tot uiting, waarbij de goddelijke liefde, het geestelijke bereikte en de invloed in die geestelijke sfeer plus de stof met elkaar verbonden worden. Zo ontstaat dus een zakelijke gelegenheid, die veelal een zeer ruime compensatie biedt, voor hetgeen men schijnbaar tekort kwam in het eerste geval.

Ik neem expres en opzettelijk een zeer eenvoudig voorbeeld, een laag-bij-de-gronds voorbeeld, waarbij de mens alleen denkt aan oorzaak en gevolg zonder meer. Want het is mijn bedoeling u duidelijk te maken, dat hier de intentie een rol mede speelt. Wanneer men dit doet zonder meer, dan zal de daad ongetwijfeld ook werkzaam zijn, maar ze zal niet zo sterk op de wereld kunnen terugkeren. Ze zal niet zo sterk werkzaam zijn tot vorming van eenheid en harmonie tussen eigen wezen en het Goddelijke. Indien wij dus dergelijke schijnbaar eenvoudige of desnoods gewoon fatsoenlijke handelingen stellen, zonder daartoe direct gedwongen of verplicht te zijn, dan is het wel zaak, ons onmiddellijk daarbij voor te stellen, dat wij dit doen in naam van de cosmos, de grote harmonie en al wat daarbij hoort. Het is hierdoor dat we zowel voor onszelf, in al onze voertuigen, als voor de wereld rond ons, het beste bereiken.

Denk niet, dat absolute onzelfzuchtigheid en onbaatzuchtigheid de oplossing is. Mensen die zo denken zullen ongetwijfeld vele goede handelingen en daden stellen. Een verkeerde waardering echter van het begrip eenheid met God, brengt her en in vele gevallen toe, het nut, de vreugde, de innerlijke en stoffelijke krachten, die voortvloeien daaruit, te laten voorbij gaan, te laten verdwijnen zonder meer. Het is onze taak om juist om hetwille van de eenheid, de cosmische werking, elke kracht Gods, elke kracht uit hogere sferen, die ons stoffelijk bereikt, zo volledig mogelijk te gebruiken en te verwerklijken. Dit moge egoïstisch schijnen; in feite is het een vergroten van onze mogelijkheid en daarmee door de eenheid een vergroting van onze betekenis voor anderen, en ons vermogen om ook voor anderen veel te doen.

Nuchter, en zelfs zakelijk denkend, is 't dan ook niet af te raden in geestelijke processen. Daarnaast kan men natuurlijk geheel afgaan op zijn gevoelens.

De eerste weg heeft echter grotere voordelen, waar zij een uitbuiten van de geestelijk ontstane mogelijkheden in de stof in de hand werkt.

Begrijp wel, dat of wij nu egoïstisch of altruïstisch denken of streven, wij altijd gebonden zijn aan het totaal van de schepping. De reeks voor ons bestaande mogelijkheden daarin is niet oneindig, ze is beperkt. Al deze mogelijkheden zullen wij verwerkelijken, ongeacht vanuit welk standpunt wijzelve de Godheid en alles wat daarmee samenhangt, benaderen. Slechts de wijze waarop we deze ondergaan, de wijze waarop wij de betekenis gewinnen voor de wereld en voor onszelve, kan dus worden gevarieerd. Anders gezegd, er is maar één weg.

Al wat buiten die weg ligt, gaat, qua gebeuren, precies dezelfde schreden, beklimt precies dezelfde trappen, maar door gebrek aan bewustzijn is er geen mogelijkheid, dit op enigerlei wijze voor het Ik reëel te raken. Gaat men echter uit van de innerlijke weg, dan gaan we uit van een stelling die ouder is, veel ouder dan het Christendom zelf. We gaan uit van een cosmisch bestel en een cosmische waarheid, die ook deel uitmaakte van de orde van Melchisédek en die zelfs vóór dien in Atlanta bekend was. Hier behoort een regel van eenheid bij, die niet algemeen bekend is en die juist voor de mens praktisch bruikbaar is, naar ik meen. Zij stelt: Besef voortdurend de eenheid met uw God en door die God met al het zijnde.

Besef, dat slechts door voor uzelf, geestelijk en stoffelijk gelijk dus, het beste te doen, gij uw wereld goed kunt dienen. Besef, dat elke handeling en daad, die wordt gesteld, geestelijk of stoffelijk op één vlak, in alle vlakken werkzaam is en tracht daar, waar gij bewust zijt, in zo groot mogelijk bewustzijn van liefde en cosmische eenheid, die handelingen en daden te stellen, waardoor het u mogelijk wordt, in eenheid met anderen voor uzelf een zo groot mogelijke geestelijke en zo nodig ook stoffelijke rijkdom te bereiken. Beschouw echter het bereikte nimmer als uw eigendom, maar slechts als een middel om grotere dienst te bewijzen aan het totaal van de cosmos. Een wet van eenheid.

Wie deze wet van eenheid voldoende weet op te volgen, te gebruiken en te hanteren, zal ontdekken, dat de meest eenvoudige en normale gebeurtenissen op aarde, volledig zin hebben in elk geestelijk opzicht. Dat het even belangrijk is om aard-appelen te schillen, een afbetalingscontract te tekenen, een vriend een ogenblik toe te spreken, of iemand gastvrij te ontvangen, als om God weet welke grootse visioenen te ervaren. De belangrijkheid is gelijk, wanneer de eigen instelling gericht is op de eenheid, wanneer men tracht in eenheid met God, uit dit kleine gebeuren voor allen die daarbij deel hebben, stoffelijk en geestelijk, voortdurend licht, kracht, liefde, goedheid, voort te doen komen, dan is daarmee bereikt, een steeds groeiend welzijn in geest en meestal ook in stof. Een steeds wordende en groeiende eenheid met de onbegrepen waarden, die wij God noemen en een steeds zuiverder kennen van ons eigen bestaan op de vlakker, die men noemt de sferen der geest.

Indien u de consequentie wilt trekken, uit hetgeen ik in dit betoog heb gezegd, zult ge voor uzelf besluiten, dat dit praktisch wel degelijk is toe te passen; dat hier praktisch zeer groot en persoonlijk nut, persoonlijke vreugde uit te putten zijn en dat men door anderen daarin te doen delen, anderen gelijke vreugde, gelijk nut te geven, voor zich in een steeds sterkere binding met het Goddelijke, een zuivere en versnelde bewustwording bereikt, waarbij geen omnachting van wezen of bewustzijn plaats vindt, geen tweede dood, zoals de Christen zegt. Geen ogenblik van aarzeling in de wisseling van sfeer tot sfeer, maar een volkomen harmonisch opengroeien tot volledige erkenning.

Ik hoop, vrienden, dat mijn betoog u het wachten is waard geweest. Ik dank u voor uw aandacht, ik geef het woord aan de laatste spreker van deze bijeenkomst. Goeden morgen.

Goeden morgen, vrienden.

Ja, als je alles gehad hebt, dan krijg je dat natuurlijk ook nog, dus, ik zou zeggen: geef u mij een onderwerp. Ik zal daarover filosoferen, misschien ook "schone woord-achtig" improviseren, zoals het me nuttig lijkt, om daarmee deze ochtend te besluiten.

"Eenheid".

Eenheid kan nooit bestaan uit een gedwongen band. Op het ogenblik, dat eenheid een factor van dwang inhoudt, is zij geen eenheid meer, maar een verborgen gedeeldheid. Alleen een natuurlijk ontstane eenheid, dus één uit vrije wil, denken en werken gegroeide eenheid, kan volle betekenis hebben.

Een dergelijke eenheid is over het algemeen ook niet te verbreken. Dus, indien wij gaan zoeken naar eenheid met God of met wat anders, dan is het wel duidelijk, dat we niet direct moeten beginnen met onszelf geweld aan te doen. Zodra er een grote dwangfactor komt, waardoor wij de eenheid proberen af te dwingen, kan zij niet bestaan. Eenheid in cosmische zin is spontaan en niet overlegd. Men kan werken om de eenheid te bereiken, maar kan nooit de eenheid zelf afdwingen, organiseren of op een bepaalde manier vastleggen.

Eenheid heeft verder de eigenaardige kwaliteit, dat zij, wanneer zij bestaat, alle differentiatie overbodig maakt. Waar eenheid is, houden de verschillen op te bestaan. Daar egaliseert het bestaan zich tot evenwichtigheid. De grootst mogelijke eenheid is dus tevens van het grootst mogelijke gewicht, waarbij de grootst mogelijke binding, een vergeten van het eigen ik tot stand brengt en in vergetelheid omtrent dit ik en de erkenning van het ander, een volkomen evenwichtigheid. Ik heb mijn best gedaan om hier dus die eenheid nu eens eventjes te omschrijven nog, maar ik heb gezegd, ik zou filosoferen, of improviseren zoals het me invalt.

Eenheid begint in het klein. Ik was in mezelf verdeeld. Ik heb de zin van m'n leven beseft en zo bereikt dat m'n ziel zich verheft tot boven de kleine geschillen, waardoor m'n leven nog werd gedreven. En word zo tot eenheid in mij-zelve, omdat de strijd plaats heeft gemaakt voor een gezamenlijk streven. Ik was één van velen, ik beseftte niet welke banden ons konden binden. Ik sprak van vijanden evengoed als van familie, van kennissen en vrienden. Maar het onderscheid door mij gemaakt, werd in mijn wezen zeer gewraakt door een verdeeldheid, die bestond en juist in het onderscheid gemaakt, zijn ware aanschijn vond. Toen werd m'n wezen door licht geraakt en ik zei: Ik ben als al dezen. Ze zijn gelijk aan mij, ik ben gelijk aan hen, waarom zou ik hen vrezen? Waarom zou ik hen verheffen boven elkander. De een en de ander, ze zijn volkomen gelijk. 'k geef, wat ik geven kan. 'K aanvaard, al wat ik mag aanvaarden en in deze eenheid van waarden, vind ik misschien een nieuw bestaan. En zie: de waan van verdeeldheid ging voorbij. In een besef van eenheid werd ik metterdaad gebonden, maar geestelijk onmetelijk vrij.

Maar ja, ik dacht nog aan dood en zonde, aandeugden, aan hemel en loon. En ik kon niet beseffen, dat juist het onderscheid vaak de harmonie verstoort. Ik vond het heel gewoon, dat geschillen worden gemaakt en ik meende dat het zo hoorde. Tot in mij een nieuw inzicht is ontwaakt. Toen heb ik niet meer van goed en kwaad gesproken. Ik heb vóór al mijn God beseft, en Hem aanvaard en dat wat mij verheft volgens Zijn wil in mij laten werken. Ik achtte mij niet zwak, ik was niet van de sterken of sterksten op de aard of in de sfeer. Ik was eigenlijk niet en tevens meer.

En toen ik geen oordeel meer had over geest, over wereld en sfeer, toen vielen de scheidslijnen tussen de sferen onmiddellijk voor me neer. Toen zag ik het gehele, hetwerkelijk bestaan, met al zijn vormen van geest tot de mensen en dieren. Ik zag hoe de wensen zijn weerspiegeling van dat wat reeds bestaat. Ik zag hoe dat wat vergaat, voortleeft als je selchts beseft, hoe beperkt is de kracht van de tijd.



En in het beschouwen zonderde ik mij nog af van dat wat ik reeds dacht te kennen als eeuwigheid. Maar een vreemde kracht, die in je leeft, vermog ook dit geschil te blussen. Je wordt één met het zijn, je leeft met het verleden, het heden, de toekomst. Je leeft met dromen en wensen, met strijd, met vreugde, met vrede. Je kent geen tijd. Je kent al gevoel en al rede en bent er niet mee gebonden. Je hebt iets groters, het besef van het zijn, het ervaren zonder begrenzing gevonden. En dan, dan denk je niet meer over noodzaak, of lot. Zelfs niet over cosmische wetten of God. Je bestaat, en in het bestaan onderga je een Licht, dat je van laatste grenzen van denken bevrijdt. Vrijheid, een zijn vol onmetelijke krachten, die rusten en vredig zijn, machten onmetelijk groot, leven en door tezaam gevat, maar tot rust gebracht in een enkel punt.

Nog een ogenblik is een flits van inzicht je vergund: dit is het ware zijn, in eenheid met God en met al wat bestaat. En als je gelukkig bent, blust alles uit, tot slechts die eenheid nog voortbestaat. Maar heb je nog teveel jezelf behouden, je keert terug tot een wereld, een sfeer of een zijn, maar je beseft, op die eenheid alleen mag ik bouwen, dat is m'n bestemming, slechts zo kan ik werkelijk vredig gelukkig en werkelijk zijn.

Waarmee ik maar wil zeggen vrienden, dat eenheid een hele hoop aspecten heeft en onthoudt dan dit erbij: Alles wat eenheid genoemd mag worden, is iets dat in geen geval verdeeldheid veroorzaakt. Alles wat mensen, krachten, dieren, gedachten, denkbeelden uit elkaar scheurt, moet worden gezien als slecht. Al wat ze samen brengt, tot hogere waarde en betekenis, is eenheid. En eenheid is het loflied van ons werkelijk erfdeel, onze werkelijke bestemming, in één woord samen gevat. Het is het loon voor je leven misschien. Het is de zin van je bestaan en het is voor alles, wanneer je het werkelijk ondergaat, het grootste ervaren, dat ik me kan voorstellen.

En dat ik niet meer kan zeggen vrienden, nou ja, laat ik het maar bekennen, dat komt omdat met het zoeken naar eenheid ik nog lang niet aan het einde ben. En daarom laat ik het erbij en wens ik u allemaal een recht prettige Zondag. Loop niet te warm in de hitte, maak je niet te druk, wees zo gelukkig als je kunt, en voel je één met al wat rond je is. Dat is het beste wat er bestaat. Prettige Zondag.

-:-:-:-:-

